

FRAME009

Výstava oceněných prací fotografické
soutěže

26 01 – 14 02 2010

Galerie G99

Dům pánů z Kunštátu

Tisková konference v úterý 26 01 2010 v 11 hodin
v Galerii G99 v Domě pánů z Kunštátu, Dominikánská 9,
Brno

Vernisáž v úterý 26 01 2010 v 18 v Galerii G99 v Domě pánů
z Kunštátu.

Kurátory výstavy jsou Evžen Sobek a Ondřej Žižka.
www.fotoframe.net

FRAME a Dům umění města Brna si Vás dovoluují pozvat na slavnostní vyhlášení výsledků a zahájení výstavy oceněných prací FRAME009 v úterý 26. ledna 2010 v 18 hodin v Galerii G99 v Domě pánů z Kunštátu, Dominikánská 9, Brno.

Výstavu uvede Prof. Miroslav Vojtěchovský, promluví členové odborné poroty a organizátoři soutěže Evžen Sobek a Ondřej Žižka.

Výstava bude otevřena do 14. února 2010, úterý–neděle od 10 do 18 hodin, ve čtvrtek do 21 h

FRAME

fotografická soutěž pořádaná každoročně od roku 2005 pro profesionální fotografy a studenty fotografických škol

Soutěž vznikla v České republice se záměrem poskytnout platformu pro konfrontaci nekomerční autorské tvorby a od roku 2006 je otevřena fotografům z České republiky, Slovenska, Maďarska a Polska. Soutěž FRAME je vždy vypisována ve třech kategoriích, které reflektují aktuální společenská témata a zároveň poskytují dostatečný prostor pro uplatnění nejrůznějších fotografických forem a žánrů.

Během pěti let svého trvání se přirozeně vyprofilovala jako soutěž mladých autorů a stala se respektovaným místem pro prezentaci osobitého fotografického vidění světa i prostředkem napomáhajícím kariéernímu vzestupu.

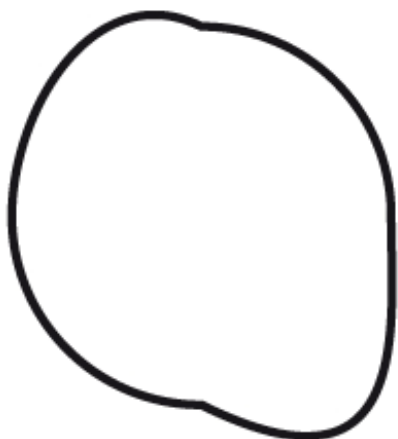
V odborné porotě soutěže doposud zasedali přední kurátoři, teoretici i fotografové z České republiky, Maďarska a Švýcarska, kteří svými texty doprovodili také výstavní katalogy. Vyhlášení výsledků soutěže a úvodní výstava oceněných prací probíhají vždy v prosinci v Domě umění města Brna v Brně. V roce 2008 bylo slavnostní vyhlášení výsledků z důvodů rekonstrukce Domu umění města Brna přesunuto do Leica Gallery Prague. Portfolio vítězných prací je v průběhu roku dále prezentováno na několika samostatných výstavách v České republice, na Slovensku a v Maďarsku.

Soutěž FRAME jasně ukázala, že její koncept je nosný a pro autory přitažlivý. Proto chceme prostor FRAME v příštích letech otevřít i fotografům z dalších zemí, aby se dále rozšířilo její názorové i národnostní spektrum.

FRAME009

V předchozích ročnících soutěž obeslalo vždy asi 90 autorů přibližně 120 portfolií. V letošním ročníku vybírala porota oceněné práce ze 100 portfolií od 90 autorů z Čech, Slovenska, Polska a Maďarska – především studentů vysokých fotografických škol a mladých profesionálních fotografů střední generace. Porota jednoznačně konstatovala, že úroveň oceněných prací má stále vzrůstající tendenci a do soutěže přicházejí stále lépe myšlenkově i obrazově zpracované projekty.

**Dům umění města Brna / Dům umění / Dům pánů z Kunštátu / Galerie G99 / www.dum-umeni.cz
úterý–neděle 10–18 h / ve čtvrtek do 21 h / ve středu vstup volný**

Složení odborné poroty FRAMEoo9

Prof. Miroslav Vojtěchovský - pedagog, publicista, fotograf
Josef Moucha – fotograf, publicista, člen redakční rady časopisu Fotograf
Aleš Kuneš – pedagog, fotograf, publicista, teoretik
Jana Bömerová – ředitelka Leica Gallery Prague, kurátorka
Peter Korniss (Maďarsko) – fotograf, člen poradního výboru World Press Photo

Soutěžní kategorie FRAMEoo9

SHOW: emoce – rivalita – bulvár, VZTAH: řád – nuda – hazard, "IN" : adrenalin – jistota – krize

Oceněná portfolia FRAMEoo9

PR fotografie ke stažení na http://frame.isifa.com/main.php?g2_itemId=1566

kategorie: SHOW

1. cena: Jakub Jurdič – Lucie
2. cena: Jitka Horázná – Nedělní odpoledne
3. cena: Tereza Vlčková – Mirrors inside

kategorie: VZTAH

1. cena: Jiří Zykmond – Centrální šatna
2. cena: Martin Wágner – Sibiřští starověrci
3. cena: Jakub Skokan a Martin Tůma – Na Pasekách nehoří

kategorie: "IN"

1. cena: Libor Fojtík – Absurdistán – domov můj
2. cena: Juliana Křížová a Jakub Vlček – Transcendence
3. cena: Marek Pavala – Daniel

Výstavní plán FRAMEoo9

V roce 2009 bude portfolio oceněných prací představeno v následujících galeriích:

Leica Gallery Prague, Praha, Galerie Měsíc ve dne, České Budějovice, Stredoeurópsky dom fotografie, Bratislava

O dalších prezentacích v České republice i v zahraničí dále jednáme.

Hlavní partner soutěže: NEC - displays, MYhotel, ISIFA

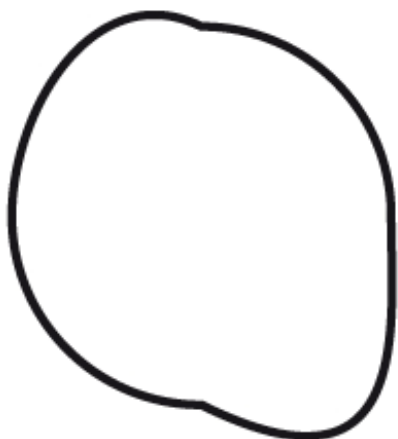
Partneři soutěže: Leica Gallery Prague, Dům umění města Brna

Mediální partner: Časopis DIGI foto

Sponzoři: Fotoškola Brno, Fotografiks Brno, soukromí příznivci z České republiky a USA

Ceny: V každé kategorii byly uděleny 3 ceny: 1. cena – hotovost ve výši 30 000 Kč, 2. cena – profesionální LCD display NEC 15 000 Kč, 3. cena – fotografický materiál v hodnotě 7 500 Kč.

**Dům umění města Brna / Dům umění / Dům pánů z Kunštátu / Galerie G99 / www.dum-umeni.cz
úterý–neděle 10–18 h / ve čtvrtek do 21 h / ve středu vstup volný**

VYJÁDŘENÍ POROTCŮ

Prof. Miroslav Vojtěchovský – Problémy hledání dělicí čáry...

Po roční přestávce jsem se zúčastnil práce v porotě soutěže Frame a návrat k porotování mě v mnoha směrech přesvědčil, že tato soutěž je přeci jenom jiná než většina ostatních. Vedle sympatického prostředí a neobyčejně příjemné pracovní atmosféry vytvořené manažerskými schopnostmi a profesionalitou organizačního týmu, podpořenou fandovstvím a citem pro fotografii, spočívá hlavní kouzlo této soutěže v jednoznačné podpoře konceptuální tvorby vycházející z autorského sebevýrazu. Tedy žádné salónní solitéry, žádní náhodní sólokapři honící se po medailích vytržení ze souvislostí anebo – ještě hůř – nemající žádný kontext ve fotografově předchozí ani budoucí práci. Přednost soutěže je tedy v tvrdošijném setrvávání, v neochvějném víře, že hodnota fotografie se nalézá v teritoriu sdělované myšlenky. Ale – přednost soutěže je neúprosnou prověrkou práce poroty.

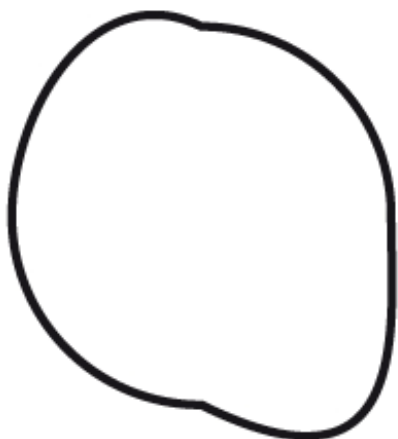
Jde o to pochopit – a bohužel vždy v limitovaném čase – ty významové vrstvy obrazového cyklu, které nemusí být na první pohled jednoznačně patrné.

Jde o to položit na hypotetické misky vah nehmotné ingredience utvářející bytostnou sílu vizuálního sdělení. Zvážit nezvažitelné. Oddělit od sebe dvě skupiny, oddělit to, co oslovuje, či komunikuje od toho, kde se nepodařilo najít onu potřebnou míru obecné sdělnosti a kde tedy třeba neobyčejný projekt nedošel k cíli, neboť sdělovaná idea není ani při horách dobré vůle dešifrovatelná byť s pomocí mnohastránkového výkladu.

Které cykly propustit do dalšího a dalšího a nakonec do medailového kola? Je to vlastně prosté: Ty, které přinášejí v sobě silný obsah... To se jistě lehko řekne a mnohem hůře rozhodne, neboť sdělení je vždy jakousi nádobou nebo košíkem, do kterého autor skládá jednotlivé části vyjadřující obsah takovým způsobem, aby potencionálního diváka přiměl ony části postupně vybírat a tím se propracovávat až k samotné dřeni sdělované myšlenky. Výhodou i nevýhodou fotografie je, že složky obrazu mohou, ale také nemusí být slovně vyjádřitelné a přesto mohou ustavovat nezměrnou hodnotu obrazu. Všichni zúčastnění: autoři, fotografové, diváci a zejména historikové umění, teoretici i kritici, občas spoléhají na to, že dobře napsaný, byť stručný příběh pomůže i ty zdánlivé obrazy vysvětlit a tak učinit silnými. Jenomže, to je základní omyl.

Jde přece o to, jak vyprávět velmi silný obsah jako Dostojevskij nebo jako Bach. Ten první to má na první pohled jednodušší, ten druhý musí do svého díla vložit zdánlivě mnohem více dovednosti, která má poněkud degradující povahu formální zručnosti, ale v obou případech leží ta dělicí čára, přes kterou se dílo v našem vnímání dostává do vyšších hodnotových pater v rovině upřímnosti, poctivosti, v hloubce autorského ponoru do té problematiky, o kterou se chce s divákem sdělit.

Vyumělkované projekty, byť by byly doslova přecpány skladebnými efekty překrývajícími obsahovou chudobu, v našem vnímání přes onu dělicí čáru nepřejdou. Zůstanou dortem z pekárny pejska a kočičky.

Je štěstím soutěže Frame 2009 i nadějí fotografie, že těch projektů, které přes tu pověstnou čáru přecházely velmi lehce, bylo hodně a že porota tedy měla práci nelehkou a nezbývá než doufat, že se při všem tom příliš nespletla.

Jana Bömerová

Frame se za dobu svého pětiletého trvání etablovala jako nejdůležitější soutěž pro mladé fotografy v zemích Visegrádské čtyřky a představuje každoročně proud, kterým se fotografie v současné době ubírá. Skutečnost, že v letošním roce porota udělila všechna ocenění, vysokou úroveň odevzdaných prací jen potvrzuje.

V kategorii SHOW jednoznačně přesvědčil odvážný soubor Lucie od Jakuba Jurdiče. Mirrors inside Terezy Vlčkové, opět ukázalo, že autorka stále umí a bude překvapovat.

Pestře barevné, realitě odcizené a přesto tak pravdivé fotografie Jiřího Zykunda z kategorie VZTAH - přízraky dob minulých, objevující se v kulisách dnešní konzumní společnosti. Jsem ráda, že porota ve svém hodnocení nepodléhá moderním fotografickým trendům - o čemž svědčí i druhá cena udělená Martinu Wagnerovi za sérii dokumentárních fotografií o Sibiřských starověcích.

Absurdistán – domov můj od Libora Fojtíka považuji za stěžejní práci v kategorii IN: fotograf vždy na správném místě, ve správný čas, vybaven velkou porcí humoru sestavil představení velkého cirkusu naší současné české společnosti.

Aleš Kuneš – 10 OTÁZEK V ROCE 10

Frame Fatale pro Aleše Kuneše o FRAME

Co pro tebe osobně znamená FRAME?

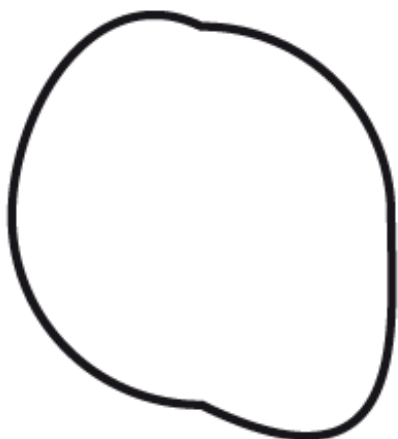
Situace v oblasti média již není zaměřena na výrobu exkluzivních „superstar“. Fotografický život je jistě volnější a pestřejší než v minulých dekadách. Potřeba komunikovat mění tvář názorů samotných autorů a hlavně reflexí kritiky. Tento svobodný duch je hromadně krměn vysokými školami, jež po celém světě sypou z rukávů nepochybně kvalifikované absolventy. Nyní je podporován v multimediální podobě a za několik posledních roků vznikl otevřený veřejný prostor, jež nemá nikdy v historii obdoby.

Od založení uplynulo 5 let. Kam se podle tebe za tu dobu dostal FRAME?

Co třeba takový Flickr (4 miliardy obrázků) a jiné sociální sítě?

Co se vám honí hlavou?

„Novorozené umění fotografie přišlo prohloubit tuto trvalou krizi tím, že demokraticky otevřelo dokořán bránu obecné laické tvořivosti, že oprostilo schopnost vise a obrazu, vrozenou všem, od cechovních zábran malířského mistrovství a řemesla dovoluje malovat bezrukým Raffaelům a dříve či později postaví nás před nový fakt nesmírné kulturní a sociální závažnosti, že totiž spojí dva sobě tragicky odcizené světy, svět lidu a svět umění“ (že ano pane K.T. – kde jste to ksakru sebral, když jste mezi posledními světovými válkami nemohl googlovat). Jenomže to zároveň znamená vyblednutí a bezvýznamnost. Najít si pro svůj příběh diváka je čím dál tím obtížnější. A Rám nebo Frame může být vymezením, co přinejmenším koncentruje naši

vyšisovanou a ochablou pozornost.

Myslíš, že už bylo dosaženo všeho, nebo tu jsou ještě další alternativy, kterými by se mohl ubírat FRAME?

Velká část lidí ve fotce se pustí především do kariéry v médiích. Promítnou sebe sama jako TRH, na němž je ovšem stejně silná konkurence. Různé stupně „tovární výroby“ jim rozhodně nelze zazlívat. Ponechejme si ale souběžně prostor FRAME a další jim podobné.

Co (kdo) všechno by se měl podílet na utváření FRAME?

Tady je to přece jasné. Na FRAME se podílí a bude podílet hlavně momentální STAV tvorby a LIDÉ, pro něž je právě tato prezentace v okruhu profesní skupiny důležitá. Ale samozřejmě nesmí chybět ani ti, kteří ten rámeček tvrdšíjné hřebíčky stloukají. Tedy ORGANIZÁTOŘI vymezující prostor. Porota se pak už nějaká vždy najde.

Vzpomeneš si za posledních pět let na jedno jméno v rámci rámu FRAME?

Samozřejmě. Například pan Hlava, se nímž jsem seděl cestou z FRAME ve vlaku v jídelním voze z Brna až do Prahy před vánočními svátky roku 2006. Když jsme se rozcházeli, říkal: „*Jestlípak si na tohle vzpomeneš ještě v roce 10?*“

Jaké bylo letošní FRAME?

Nepochybně kvalitně obeslané byly kategorie SHOW (emoce-rivalita-bulvár), dále VZTAH (řád-nuda-hazard) a dokonce i „IN“ (adrenalin-jistota-krize). Obzvláště se mi líbili autoři Jakub Jurdič, Jitka Horázná, Tereza Vlčková, Jiří Zykmond, Martin Wágner, Jakub Skokan, Martin Tůma, Libor Fojtík, Juliana Křížová, Jakub Vlček a Marek Pavala. Někteří možná víc, ale nevyřadil bych ani jednoho.

Prožil jsi někde nějaký jiný FRAME?

Snad jenom v Londýně, Paříži a Berlíně. Ale to byla celkem jiná historie.

A jak by podle tebe měl vypadat FRAME?

FRAME by měl mít určitě víc peněz, ale také by jich nemělo být moc, aby nikoho nekazily.

A jak by neměl vypadat FRAME?

Neměl by být rámcem, který nepustí nikoho ven ani dovnitř.

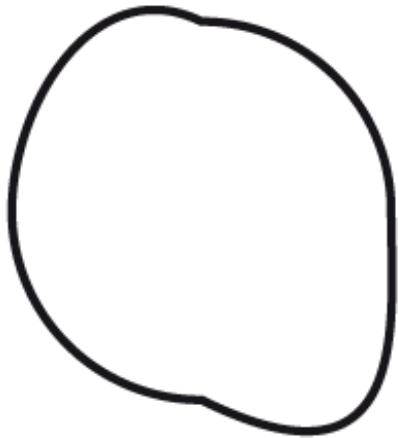
Co bys chtěl do budoucna popřát FRAME?

Děkuji za možnost vidět a a sám přeji FRAME aby i nadále viděl.

Josef Moucha

Fotosoutěž *Frame* je určena studentům a profesionálům zemí Visegrádské čtyřky. Laureáty prvních ročníků představovala Moravská galerie, pátý završuje Dům umění města Brna instalací plného počtu devíti souborů, což při trojici tematických okruhů naznačuje vrstevnatost zájmů účastníků i vyrovnanost vybraných výrazů jejich představivosti či postřehu.

Doufám, že se tentokrát v Brně nevyznamenání soutěžící nedají odradit a obešlou další výstavy. Výtečných zásilek bylo totiž nepoměrně více, než mohlo být oceněno. Jiná porota by nejspíše určila odlišná pořadí.

Vždyť posuzování formy je záležitostí vkusu a vyžaduje tedy diskusi — stejně jako si o rozpravu říká obsah. Pohledy porotců i porotkyň se liší a konečná rozhodnutí jsou tedy kompromisem.

Že obsahují soutěžní zásilky pokaždé jiné fotografie? To nepřekvapí. Není však zajímavé, že se neliší docela? Zvětšeniny naplňují dva základní trendy: imaginativní a realistický. Ani jeden neměl u žádné poroty apriorní přednost. Rovněž organizátoři Ondřej Žižka a Evžen Sobek nezvýhodňují určité žánry, způsoby fotografování nebo nasazení té které fotografické techniky. Za rozhodující je porotou považováno vzepětí invence, nikoli otázka, zda fotografické listy znázorňují vymyšlené nebo přistižené situace, popřípadě jejich detaily.

Tereza Vlčková na sebe upozornila již potřetí. Za podstatné nepovažuji, že tuto studentku objevil *Frame 007* díky námětu *Štěstí* a napodruhé pak zaujala příspěvkem do kapitoly *Láska*. Stvrzením orientace reprezentantů obměňovaných porot i vlastního nadání autorky je především to, že uspěla také za radikálně jiných okolností. Viz třeba *Cenu Unicredit Bank Young Photo Award 2008* či *Grand Prix BMW*.

Katalogy *Frame* obohacují popisy tvůrčích záměrů. A četba je to věru výmluvná! Talenty nastupující generace jsou tedy prověřovány a katalogizovány intermediálně. Důkladnost, s níž si *Frame* zakládá nejen na tvarosloví, nýbrž i na myšlenkovém předpolí exponátů, je už typická. Mám nicméně dojem, že o umístění vlastně nerozhoduje naplnění tezí, ať v podobě pořadatelů vypsání kategorií, anebo autorských explikací. K prosazení vede hlavně vize. Udržením optické jakosti, poutající k poselství pozornost, se přirozeně vyznačují nerozvrklé útvary, kde se obrazy vzájemně posilují esteticky i motivicky. V porotě *Frame* nejsou — a zřejmě nikdy ani nebyli — lidé omezení potřebou sdílet názor tvůrců. Neběží tu o ztotožnění se, nýbrž o možnost respektu.

Nepsal bych o všech těch prostoprávdách, kdyby přece jenom část zásilek nebyla poznamenána nízkou autorskou náročností vůči dílu.

Peter Korniss

Absurdistán Libora Fojtíka

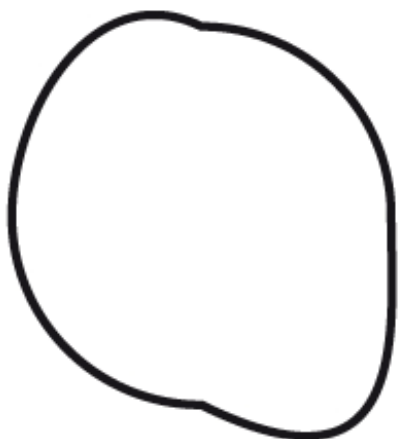
V českém divadle, filmu i literatuře nacházíme vždy specifický smysl pro humor. Podobnou tradici můžeme vystopovat i v české fotografii. I ve Fojtíkových fotografiích se obyčejné situace všedního dne mění v absurdní divadlo. Série Libora Fojtíka je nezaměnitelně český produkt.

Jakub Jurdič - Lucie

Soubor Lucie jsem viděl již jako člen poroty Czech Press Photo společně s tisíci jiných fotografií. Série nezískala žádná ocenění, přesto ale porotu zaujala, a i po týdnech jsem si ji stále velice dobře vybavoval. Tyto naléhavé fotografie nejsou pouhým šokujícím příběhem jedné mladé dívky, jsou významným sdělením o nebezpečném fenoménu, který nám často zůstává skryt.

Centrální šatna Jiřího Zykunda

V technicky dokonale provedených obrazech Jiří Zykund nechce před divákem nic skrývat, naopak usiluje o odkrytí tajemství konstrukce příběhu, a tím vtahuje diváka do hry. Ve fotografiích z Centrální šatny

nacházíme obyčejné postavy, které se ale díky autorově imaginaci stávají účastníky překvapivých situací - série je jasným důkazem potenciálu, který s sebou přináší digitální éra.

INFORMACE O OCĚNĚNÝCH PORTFOLIÍCH

KATEGORIE SHOW

1. cena

Jakub Jurdič – Lucie

Soubor, který pojednává o jedné mé kamarádce, která byla v mládí pohlavně zneužívána jedním z členů své rodiny. Bála se o svém problému mluvit, tak začala sebe sama trestat za to, že se nedokázala bránit nebo o svém problému mluvit. Trvalo to několik let. Nejdřív se týrala anorexií, až skončila v nemocnici a postupem času si našla „oblubu“ v ostrých předmětech. Tyto fotografie měli být dokumentací jejího posledního „zářezu“. Symbolicky, jakožto křesťanka, si zvolila kříž. S odstupem několika měsíců vím, že toto nebyl její poslední zářez, ale oproti dřívějšímu se celá tato záležitost dost zlepšila. Kromě fotografií je přiložen i text, který psala sama Lucie.

2.cena

Jitka Horázná – Nedělní odpoledne

Téměř nikdy nedávám souborům svých fotografií název, ale tento je výjimkou. Nese název „Nedělní odpoledne“. Přesto myslím, že zjednodušené „bez názvu“ je už snad po stém použití také samo o sobě zavádějící.

Ale je třeba vše doslovně pojmenovat? Musíme vedle samotných jednotlivých fotografií všet zdlouhavé textové obrazy, dosvědčující zamýšlený koncept?

Můžeme a nemusíme. Krásná to svobodná volba, která spoluhráče rivaly – a být známějšími, propíral by nás snad i bulvár.

Nemůžu si pomoci, ale pro mě v mé tvorbě už dlouho stále platí to samé – snaha zachytit atmosféru, náladu, pocit, příběh a především emoce.

Emoce mé, jako autora, emoce zobrazovaných - ať už lidí cizích či mých přátel a emoce diváků. Zatímco jezdec peláší na koni, mladá dívka plave v jezeře. Tři holčičky nevědomky pózují mému fotoaparátu, aby se za pár let vyfotografovaly pro vzpomínku u moře na společné dovolené. Lidé pozorují vzdušný balon, rogallo, z amplionu hraje jazz a při poledním slunci někdo zapomněl kolo opřené u pole.

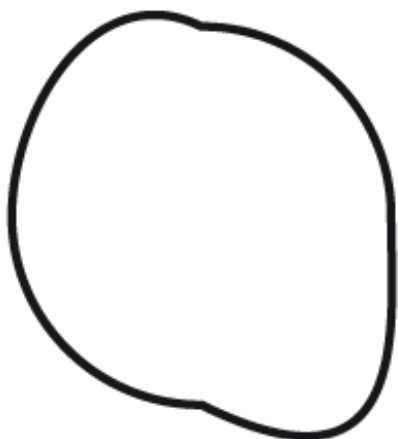
Různá místa, čas, lidé, náhody i záměry. Jeden příběh z obrovské mozaiky. Prostě jedna velká show.

3. cena

Tereza Vlčková – Mirrors Inside

JÁ

Niterný monolog jako vnitřní odraz osobnosti. Něco ryze introvertního. Osobního. Temného. Každý má v sobě něco, čeho se bojí. Černá stránka. Lidské podvědomí a jeho spletnosti. Noční můry, jež nás vyhánějí

z tepla postele uprostřed ticha - tmy - noci. Výkřik, který nikdo neuslyší - jen ty (já). Absurdní situace, jež nás děsí svou nesmyslností a ironií, kde hraješ hlavní roli fatální situace uprostřed podivuhodného divadla. Jsme to my sami, koho se bojíme, koho denně vidáme v zrcadle. Kolik převleků skrýváme pod naší maskou? Jsme chameleóni s jednou tváří. Svůj převlek neodhalíme ani před sebou samými. Neustalým hledáním sama sebe klameme nás i své okolí...

Jak těžké odpovědět na základní otázku života. Kdo jsem? Správně neodpovíme nikdy.

JÁ?

KATEGORIE VZTAH

1. cena

Jiří Zykmond – Centrální šatna

„Vše jsem zachytil skromným přístrojem na svých toulkách po cestách, které vždy vedou kolem zapomenutých kapliček, jež pocestného mohou svěstí z cesty, stává se však, že i do krajů, kde rozum cizincův zůstává nad mraky stát, kde je nesnesitelně lehké bytí, ba i pozbytí sama sebe, kde platí jiné zákony, vedoucí k pošetilosti a marnivosti, kde bědně relativní je velikost člověka. Odtud není snadné se vůbec vrátit.

Drazí pánové, já se však vrátil, a toto jsou mé zápisky a svědectví...“

Prožil jsem zkresleně očima dítěte pozlátko sklonku totalitního režimu. Byl to svět rozpadávajících se zdí, jako svědků pochybné minulosti, ve kterých se pohybovaly její živé stíny s pohnutými osudy. Prolézali jsme staré dvory a pavlače domů. Všude bylo ticho a strach se nesl bezčasím. Byla v tom však legenda a jistá důstojnost starých časů, jejich hodnot, a také určité napětí. V roce 1984 mi bylo devět let. Běhali jsme v pláštěnkách s igelitovými sáčky a v plynových maskách lesem, což byla nemalá zábava, současně v tom byl přítomen i strach.

Dnes se podobná tvář časů normalizace vrací. Avšak něco mi z mého dětského světa vymizelo. Bylo to jen dětství? Žijeme v napětí přebytku potřeb a možností, v doprovodu podivných kontrolních mechanismů. V divoce barevných ulicích je rušno, avšak ve strohých tvářích kolemjdoucích opět ticho, strach a prázdno. Chodíme v pláštěnkách s igelitovými sáčky na rukou, avšak ve značkových, v maskách, které nejsou jen plynové... Procházky v oněch barevných kulisách tohoto všudypřítomného zábavního parku jsou pitoreskní. Dvory domů jsou čisté a uzavřeny zámekem. Lidská tvář se vytrácí, prodává, mizí v půjčovnách, a s ní nejen ona tvář, podobně jako kočky v Postavě k podpírání.

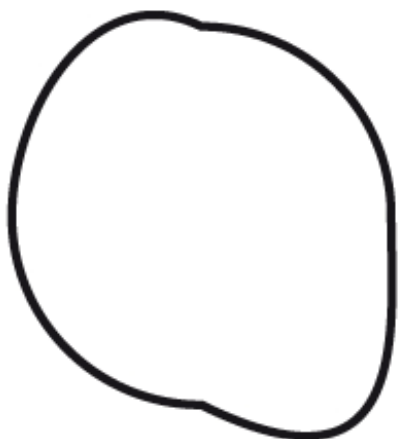
Každý máme svou oblíbenou šatnu.

Ta moje je na rohu Parkerova náměstí a ulice Juráčkovy.

2.cena

Martin Wágner – Sibiřští starověrci

Po pravoslavné reformě před čtyřmi sty lety se z ortodoxní církve oddělila skupina lidí, kteří nesouhlasili se změnami. K protestu proti reformám tito lidé často používali nejzasší formy – sebeupálení. Nakonec se

starověrci rozloučili s civilizací a odešli daleko na sever a na Sibiř. Dodnes si uchovávají své náboženské a kulturní tradice. Jejich vesnice se nacházejí mimo obydlená místa, kde na ně nemá vliv politické dění, ani novodobá kultura. Na rozdíl od lidí z ruských vesnic, kteří jsou bez práce a z bezvýhodnosti propadají alkoholu, starověrci nikdy neztratili schopnost uživit sami sebe ze zdrojů, které jim nabízí příroda. Jsou nezávislí na okolním světě.

3. cena

Jakub Skokan a Martin Tůma – Na Pasekách nehoří

KATEGORIE „IN“

1. cena

Libor Fojtík – Absurdistán – domov můj

Absurdistán - domov můj je soubor fotografií vznikající na území České republiky vesničky nekonečných možností.

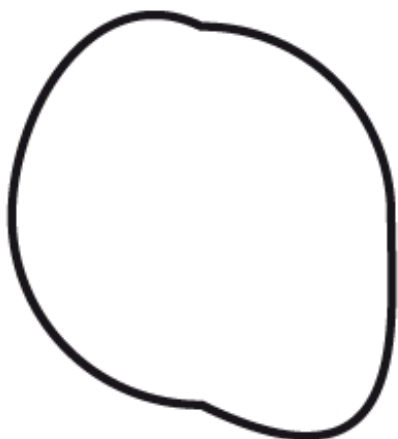
Název Absurdistán již použil kde kdo, režisér Veit Helmer ve svém filmu, fotograf Lubomír Kotek, absurdní Lucie Vondráčková ve svém klipu Absolutní Absurdistán a další. Jaký jiný název k těmto fotografiím by se hodil lépe?

Po dvaceti letech od pádu železné opony jakoby znovu, opět ožíval tento název, kterým se bývalé Československo už mohlo jednou chlubit v komunistické éře. Není se čemu divit vždyť i dnes politické strany slibují jistotu v době epidemie prasečí chřipky, mléko se vylévá do polí, divoká zvěř se stala dobyt看em ve státních farmách s názvem Les, In jsou jen krásní, bohatí a sexy, prezident se chová jako ukřivděné dítě co mu sebrali hračku, korupce kam oko dohlédne, a ruský bratr nám klepe na dveře. Jsme opravdu IN? Srdce unie Evropy? A co na to Jan Tleskač?

2. cena

Juliana Křížová a Jakub Vlček – Transcendence

Ve světě, kde je vše empiricky dokázané a zdánlivě neexistuje místo pro nejistotu a pochybnosti nacházíme člověka, který se vznáší v jakési prázdnotě a nemá pevný bod, jež by uchopil. Moderní člověk odhodil staré zvyky pečující o lidskou duši a dávající věcem jasný smysl a řád. Zvykli jsme si příliš spoléhat na to, co je reálné, empiricky prokázané, opodstatněné a o to snáze nás zlomí, když objevíme tu největší nejistotu a pochyby v nás samých. Jako by se právě v našem věku, který je jakousi mlhavou hranicí mezi mládím a dospělostí, a ve kterém si nejsme ani na okamžik jistí, na které straně této hranice se právě nacházíme, dostal problém oné duševní prázdnoty na povrch. Náš cyklus zobrazuje právě toto specifické období lidského života, pro které jsou pocity deziluze, zmatku a strachu udělat krok do nového neprobádaného světa téměř samozřejmostí. Otázky přibývají závratnou rychlostí a hledání odpovědí je čím dál obtížnější. Zbývá jen samota, pocit sociální izolace a snaha najít a uchopit to fundamentální, které však neumíme pojmenovat.

3. cena

Marek Pavala – Daniel

Série „Daniel“ je portrétem mého romského přítele, syna úspěšného podnikatele a budoucího dědice velké společnosti. Ukazuje jiný pohled na romskou komunitu, než je v dnešní době v Čechách obvyklé. Představuje vazby tohoto společenství v tom kladném slova smyslu, předávání jistoty v podobě rodinné firmy. V každém případě zůstává otázkou, jak mladý člověk s tímto zázemím a možnostmi v dnešní složité době dokáže daný potenciál využít.

Výstava FRAME009 probíhá ve všech prostorách Galerie G99 v Domě pánů z Kunštátu na Dominikánské 9. Otevřeno úterý–neděle od 10 do 18 hodin, ve čtvrtek do 21 hodin

Vstupné na výstavu 25 Kč, zlevněné vstupné 15 Kč.

Každou středu volný vstup, volný vstup pro členy Spolku přátel Domu umění města Brna

Informace o výstavě FRAME009

Kurátoři výstavy a organizátoři soutěže

Evžen Sobek, 608 740 055, evzen@evzensobek.com

Ondřej Žizka, 604 223 037, ondrej.zizka@gmail.com